Lietas arhīva Nr. A42-01254-24/21
ECLI:LV:ADRJRIT:2024:1024.A420125424.5.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2024.gada 24.oktobrī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Ilona Petrovska,
rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz //pers. A// pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ tiktu izsniegta uzturēšanās atļauja Latvijas Republikā.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ir Krievijas Federācijas pilsonis. Pieteicējam līdz 2023.gada 27.decembrim bija piešķirta termiņuzturēšanās atļauja Latvijā sakarā ar ieguldījumu SIA "/Nosaukums A/" (turpmāk – sabiedrība) pamatkapitālā.

Pieteicējs vērsās Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē (turpmāk – pārvalde) un lūdza viņam izdot pastāvīgās uzturēšanās atļauju saskaņā ar Imigrācijas likuma 24.panta pirmās daļas 7. punktu.

Ar pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļas 2023. gada 29. novembra lēmumu tika pagarināts pieteicēja lietas izskatīšanas termiņš līdz 2023. gada 27. decembrim. Ar pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļas 2023. gada 22. decembra sākotnējo lēmumu Nr. 20438/2023 atteikts izsniegt pieteicējam uzturēšanās atļauju Latvijā.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja pārvaldē. Ar pārvaldes 2024. gada 12. februāra pārsūdzēto lēmumu Nr. 230/2024 sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[1.1] Pieteicējam bija piešķirta termiņuzturēšanās atļauja saistībā ar ieguldījumu sabiedrības pamatkapitālā, bet atkārtotu uzturēšanās atļauju pieteicējs ir pieprasījis, pamatojoties uz citu iemeslu.

[1.2] Izvērtējot Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienesta) datu noliktavas sistēmā esošos datus, konstatēts, ka sabiedrība 2021. gadā un 2022. gadā nav veikusi normatīvajos aktos noteikto nodokļu samaksu Ministru kabineta 2010. gada 21. jūnija noteikumu Nr. 564 "Uzturēšanas atļauju noteikumi" (turpmāk – noteikumi) 65. punktā noteiktajā apmērā.

Papildus, pārbaudot Latvijas Republikas Uzņēmumu Reģistra informācijas sistēmā esošo informāciju par sabiedrību, konstatēts, ka sabiedrības 2022. gada apgrozījums bijis 0 *eiro*, peļņa pēc nodokļiem bijusi -28130 *eiro*, kā arī sabiedrības nodokļu maksājumi valsts kopbudžetā 2021. gadā un 2022. gadā ir ar mīnus zīmi.

Tādējādi nav izpildīts noteikumu 65. punktā noteiktais kritērijs un pieteicējam ir jāatsaka izsniegt uzturēšanās atļauju.

[1.3] Pārbaudot Valsts robežšķērsošanas elektroniskās informācijas sistēmā esošo informāciju, konstatēts, ka pieteicēja prombūtne no Latvijas Republikas no 2021. gada 1. janvāra līdz 2021. gada 23. oktobrim ir bijusi ilgākā par sešiem secīgiem mēnešiem, tādējādi uzturēšanās atļaujas izsniegšana neatbilst Imigrācijas likuma 24. pantā minētajiem nosacījumiem.

Pieteicējs nav iesniedzis sava ceļošanas dokumenta visu lapaspušu kopijas ar robežšķērsošanas atzīmēm, tādējādi nav iespējams pārliecināties par kopējo prombūtnes periodu no Latvijas Republikas pēdējo piecu gadu laikā.

Ņemot vērā konstatēto, pastāvīgās uzturēšanās atļaujas izsniegšana ir atsakāma arī saskaņā ar Imigrācijas likuma 34. punkta pirmās daļas 34. punktu.

[1.4] Konkrētais gadījums ir tipisks un nav tāds, kādu likumdevējs nebūtu paredzējis, pieņemot konkrēto tiesību normu.

[2] Nepiekrītot pārvaldes lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu tiesā. Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Pieteicējs ir sabiedrības amatpersona, bet nevar izskaidrot dienesta datu noliktavas sistēmā esošos datus, proti, kādā veidā sabiedrība divus gadus pēc kārtas varēja saņemt pārmaksāto nodokļu atmaksu vairāk, nekā kopumā samaksāja nodokļos budžetā.

Sabiedrības rakstiskie paskaidrojumi apliecināja, ka 2021.gadā sabiedrība ir iemaksājusi budžetā nodokļu maksājumus, kuru kopsumma ir lielāka par 40 000 *euro*. Šo faktu apliecina arī pārvaldes Ogres nodaļas 2022.gada 16.decembra lēmums 1866/2022, kurā atzīts, ka nav konstatēti Imigrācijas likuma 34.panta pirmajā daļā noteiktie ierobežojumi uzturēšanās atļaujas reģistrēšanai.

Tāpat attiecībā par 2022.gadu tika sniegta informācija, ka sabiedrība 2022.gadā ir iemaksājusi valsts budžetā nodokļu maksājumus, kuru kopsumma ir lielāka par 40 000 *euro*, bet šie papildus pierādījumi vispār netika vērtēti.

Dienests 2024.gada 23.februāra vēstulē Nr. 30.1/8.61.2/12585 apstiprina, ka sabiedrība ir iemaksāja vienotajā nodokļu kontā kā nodokļu maksājumu par 2022.gadu 105 403,98 *euro* un secina, ka aprēķinātie nodokļi iemaksāti valsts budžetā. Līdz ar to kopsakarā ar citiem lietā esošiem dokumentiem ir secināms, ka sabiedrība 2022.gadā ir izpildījusi noteikumu 65.punkta prasības.

[2.2] No pieteicēja puses tika iesniegti visi likumā noteiktie un atbilstoši sagatavotie dokumenti, kā arī papildus pieprasītie dokumenti Līdz ar to ir kritiski vērtējams secinājums, ka pieteicējs nav ievērojis Imigrācijas likuma noteikumus par prombūtni no Latvijas Republikas. Sākotnējā lēmuma sagatavošanas brīdī nebija pretenziju par pieteicēja uzturēšanās termiņiem ārpus Latvijas. Pretenzijas par to ir parādījušās tikai pārsūdzētajā lēmuma, bet pārvalde nav pieprasījusi pieteicēja paskaidrojumus, kas ir Administratīva procesa likuma 62. panta pirmās daļas pārkāpums.

Lēmumā minētajos periodos pieteicējs vairakkārt ir braucis ar reisa autobusu no Rīgas uz Sanktpēterburgu un atpakaļ caur Igaunijas - Krievijas robežu, savukārt šķērsojot robežu Igaunijas robežkontroles punktā netika veiktas atzīmes pasē.

[2.3] Pieteicējs paļāvās, ka pārvalde pilnīgi un vispusīgi izvērtēs gan tās rīcībā esošo informāciju, gan pieteicēja argumentāciju un pierādījumus – it īpaši tad, kad personai negatīvo lēmumu iestāde sagatavo pamatojoties uz dienesta vispārēji apkopoto informāciju.

[2.4] Pieteicējs nepiekrīt, ka konkrētais gadījums ir tipisks un samērīgs. Pārsūdzētais lēmums, cita starpā paredz pieteicējam pienākumu atstāt

Latvijas teritoriju. Pieteicēja ģimenes locekļiem (sievai un nepilngadīgai meitai) ir derīga termiņuzturēšanas atļauja Latvijas Republikā, viņi ilgstoši uzturas Latvijā.

[3] Tiesā saņemtajā rakstveida paskaidrojumā pārvalde pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem.

Papildus pārvalde norāda, ka nav pamatots pieteikumā norādītais, ka pārvalde neesot izvērtējusi lēmuma samērīgumu pieteicēja ģimenes un privātās dzīves kontekstā. Pieteicēja laulātā dzīvo un strādā Krievijas Federācijā (skatīt pieteicēja laulātās /pers. B/ 2023.gada 8.decembra anketu uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai), kā arī pieteicējs 2023.gada 8.decembra anketā uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai savu darba vietu ir norādījis Krievijas Federācijā, turklāt minētajā anketā ir norādīts, ka pieteicēja meitas dzīvo Krievijas Federācijā. Līdz ar to pārvalde nesaskata pieteicēja tiesību uz ģimenes un privāto dzīvi aizskārumu.

Motīvu daļa

[4] Lietā nav strīda, ka pieteicējam bija izsniegta termiņuzturēšanās atļauja līdz 2023. gada 27. decembrim. Pieteicējs likumā noteiktajā kārtībā un termiņā vērsies pārvaldē ar lūgumu izsniegt viņam pastāvīgās uzturēšanās atļauju, pamatojoties uz Imigrācijas likuma 24. panta pirmās daļas 7. punktu. Pārvaldes ieskatā konkrētajā gadījumā nav konstatējami tiesību normās noteiktie priekšnoteikumi pieteicēja prasītās pastāvīgās uzturēšanās atļaujas izsniegšanai pieteicējam.

Tādējādi, lietā ir strīds par to, vai pastāv priekšnoteikumi pastāvīgās uzturēšanās atļaujas izsniegšanai pieteicējam.

Izskatāmajā lietā pieteikuma priekšmets ir labvēlīga administratīvā akta izdošana. Kā atzīts administratīvo tiesu judikatūrā, lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies (sk. *Senāta 2007. gada 12. aprīļa sprieduma lietā Nr. SKA-118/2007 10. punkts* https://www.at.gov.lv/downloadlawfile/4901), proti, jāpārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi. Pamats izdot personai labvēlīgu administratīvo aktu ir tad, ja pastāv visi tā izdošanas priekšnoteikumi (*Senāta 2007. gada 14. marta sprieduma lietā Nr. SKA-84/2007 9.1. punkts* https://www.at.gov.lv/downloadlawfile/4905).

Līdz ar to tiesa pārbaudīs, vai pieteicējam ir tiesības saņemt pastāvīgās uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā, pamatojoties uz Imigrācijas likuma 24. panta pirmās daļas 7. punktu.

[5] No lietas materiāliem tiesa konstatē, un lietā par to nav strīda, ka pieteicējs Latvijas Republikā ir uzturējies ar termiņuzturēšanās atļauju kopš 2014. gada 22. janvāra.

Pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļa 2018. gada 10. decembrī saskaņā ar Imigrācijas likuma 23. panta pirmās daļas 28. punkta a) apakšpunktu un pārejas noteikumu 33. punktu ar lēmumu Nr. 22289 piešķīra pieteicējam uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā līdz 2023. gada 27. decembrim saistībā ar ieguldījumu SIA "/Nosaukums A/" pamatkapitālā. 2022. gada 20. decembrī pieteicējam izsniegta uzturēšanās atļauja līdz 2023. gada 27. decembrim.

Pārvaldē 2023. gada 13. novembrī saņemti pieteicēja dokumenti pastāvīgās uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai saskaņā ar Imigrācijas likuma 24. panta pirmās daļas 7. punktu, kuriem citastarp pievienots valsts nodevas maksājums un derīga ceļošanas dokumenta kopija, kā arī noteikumu 62. un 35. punktā (valsts valodas apguves apliecinošs dokuments) noteiktie dokumenti pastāvīgās uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai.

No minētajiem lietas apstākļiem tiesa secina, ka pieteicējs pastāvīgās uzturēšanās atļauju pieprasījis uz cita pamata, proti, nevis saistībā ar ieguldījumu SIA "/Nosaukums A/" pamatkapitālā.

[6] Saskaņā ar Imigrācijas likuma 24. panta pirmās daļas 7. punktu pastāvīgās uzturēšanās atļauju šajā likumā noteiktajā kārtībā ir tiesības pieprasīt ārzemniekam, kurš nepārtraukti uzturējies Latvijas Republikā ar termiņuzturēšanās atļauju vismaz piecus gadus pirms pēdējās termiņuzturēšanās atļaujas termiņa beigām.

Savukārt Imigrācijas likuma 24. panta astotā daļa noteic, ka uzturēšanās Latvijas Republikā atzīstama par nepārtrauktu, ja norādītajā laikā prombūtne no Latvijas Republikas nav bijusi ilgāka par sešiem secīgiem mēnešiem vai kopā nepārsniedz vienu gadu. Prombūtne uzskatāma par attaisnotu, ja tās iemesls ir bijis no personas neatkarīgi apstākļi (ārzemnieka slimība vai nepārvarama vara).

Noteikumu 65. punkts noteic, ka ārzemnieks, kurš saņēmis termiņuzturēšanās atļauju kā kapitālsabiedrības dalībnieks, kas veicis ieguldījumu kapitālsabiedrības pamatkapitālā saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.panta pirmās daļas 28.punkta a) apakšpunktu, pieprasot atkārtotu uzturēšanās atļauju, arī mainoties uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas iemeslam, papildus šo noteikumu 61.punktā minētajiem dokumentiem (kas apliecina nepieciešamo iztikas nodrošinājumu, kamēr ārzemnieks uzturēsies Latvijas Republikā, neiesniedz, ja tas ir jau iesniegts, apstiprinot izsaukumu ārzemniekam, kā arī valsts nodevas samaksu apliecinošu maksājuma dokumentu vai tā kopiju, ja dokumenti uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai iesniegti pārstāvniecībā) iesniedz dokumentus, kas apliecina, ka kapitālsabiedrība visa termiņuzturēšanās atļaujas derīguma termiņa laikā katra iepriekšējā pārskata gada laikā atbilstoši nodokļu deklarācijās norādītajam iemaksājusi valsts budžetā un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumus, kuru kopsumma nav mazāka par 40 000 *euro* (neieskaitot šajā nodokļu maksājumu kopsummā to nodokļu maksājumu summas, kas ir atmaksātas vai atmaksājamas no valsts budžeta), bet par nepilnu pirmo pārskata gadu kopš termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanas valsts budžetā un pašvaldību budžetos iemaksātā nodokļu maksājumu kopsumma vidēji mēnesī nav mazāka par 3300 *euro*.

No minētajām tiesību normām izriet, ka ārzemniekam ir tiesības saņemt pastāvīgās uzturēšanās atļauju atbilstoši minētajām tiesību normām, ja viņa uzturēšanās Latvijas Republikā ar termiņuzturēšanās atļauju pēdējo piecu gadu laikā ir bijusi nepārtraukta, proti, prombūtne nav bijusi ilgāka par sešiem secīgiem mēnešiem vai kopumā nepārsniedz vienu gadu, neskaitot attaisnotas prombūtnes termiņu, un vienlaikus ārzemnieks iesniedzis noteikumu 65.punktā noteiktos dokumentus.

[7] Pirmkārt, tiesa pārbaudīs, vai pieteicējs, pieprasot pastāvīgās uzturēšanās atļauju, iesniedza dokumentus, kas apstiprina noteikumu 65. punktā noteikto priekšnoteikumu izpildi.

Izskatot pieteicēja iesniegtos dokumentus pārvalde konstatēja, ka atbilstoši SIA "/Nosaukums A/" nodokļu deklarācijās norādītajam 2021. gadā (*lietas 78. lapa*) iemaksāja valsts un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumus kopsummā 7517,09 *euro*, atmaksā no valsts budžeta saņēma 76 131,09 *euro*, savukārt 2022. gadā iemaksāja 89 557,07 *euro*, atmaksā no valsts budžeta saņēma 159 657,07 *euro* (*lietas 77. lapa*).

Ar 2023. gada 29. novembra lēmumu Nr. 19117/2023 tika pagarināts pieteicēja lietas izskatīšanas termiņš, lai pieteicējs vai viņa pārstāvis iesniegtu dokumentus par 2021. un 2022. gadā valsts un pašvaldību budžetā iemaksātajām nodokļu summām.

Pieteicējs, kā SIA "/Nosaukums A/" valdes loceklis, ar 2023. gada 15. decembra iesniegumu (*lietas 23.-25. lapa*) iesniedza pārvaldē informāciju no Valsts ieņēmumu dienesta elektroniskās deklarēšanas sistēmas par samaksātajām nodokļu summām.

Izvērtējot minētos dokumentus, tiesa atzīst par pamatotu pārvaldes secinājumu, ka tajos norādītā informācija atbilst pārvaldes rīcībā jau esošajai informācijai par SIA "/Nosaukums A/" nodokļu maksājumiem par attiecīgo laika periodu.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējs nebija iesniedzis dokumentus, kas apliecina noteikumu 65. punktā noteikto nosacījumu izpildi, proti, no SIA "/Nosaukums A/" 2021. un 2022. gada nodokļu deklarācijās norādītā nav konstatējams, ka uzņēmums būtu iemaksājis valsts budžetā un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumus, kuru kopsumma, neieskaitot šajā nodokļu maksājumu kopsummā to nodokļu maksājumu summas, kas ir atmaksātas vai atmaksājamas no valsts budžeta, nav mazāka par 40 000 *euro*.

Senāts līdzīgā lietā atzinis, ka no noteikumu 82.punkta izriet, ka samaksāto nodokļu kopsummu pārskata gadā veido tikai tādas summas, kas faktiski paliek budžetā. Lai noteiktu, vai komersants ir samaksājis nodokļus valsts budžetā normā, nodokļu maksājumu kopsummā neieskaita to nodokļu maksājumu summas, kas ir atmaksātas vai atmaksājamas no valsts budžeta. Komersanta no budžeta atmaksātais pievienotās vērtības nodoklis ir atskaitāms no samaksāto nodokļu maksājumu kopsummas. Tādā veidā ir iespējams pārliecināties, vai komersants ir veicis aktīvu saimniecisko darbību un devis ekonomisku labumu valstij (sk. *Senāta 2024. gada 29. februāra sprieduma lietā SKA-50/2024, ECLI:LV:AT:2024:0229.A420261420.25.S, 5. un 8. punktu,*).

Tiesa konstatē, ka pārvalde pārbaudījusi gan Valsts ieņēmumu dienesta datu noliktavas sistēmā norādīto informāciju par SIA "/Nosaukums A/" 2021. un 2022. gadā valsts un pašvaldību budžetos faktiski iemaksātajiem nodokļu maksājumiem, gan arī Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra informācijas sistēmā norādīto informāciju par SIA "/Nosaukums A/" (*lietas 79.-80. lapa*).

No Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra informācijas sistēmā norādītā tiesa secina, ka SIA "/Nosaukums A/" 2022. gadā bija viens darbinieks, 2022. gada apgrozījums bija 0 *euro*, peļņa pēc nodokļiem bijusi -28 130 *euro*, bet nodokļu maksājumi valsts kopbudžetā 2021. un 2022. gadā bija ar mīnusa zīmi.

Tiesa atzīst par pamatotu pārvaldes argumentu, ka uz Imigrācijas likuma 23. panta otrajā daļā noteiktā deleģējuma pamata izdotie noteikumi paredz kritērijus, lai konstatētu, ka komercsabiedrība veic aktīvu saimniecisko darbību un dod ekonomisku labumu Latvijas Republikai vai ārvalsts komersanta pārstāvniecība veic aktīvu darbību, kuras rezultātā tiek veicināta Latvijas Republikas tautsaimniecības attīstība, kā arī, ievērojot Latvijas Republikas ekonomiskās un iekšējās drošības intereses, ir tiesīgs noteikt komercdarbības ierobežojumus ārzemniekiem.

Arī Senāts 2024. gada 29. februāra sprieduma lietā SKA-50/2024 7. punktā norādījis, ka likumdevējs kā priekšnoteikumu uzturēšanās atļaujas iegūšanai saistībā ar komercdarbību ir izvirzījis nosacījumu, ka komersants veic aktīvu saimniecisko darbību un dod ekonomisku labumu Latvijas Republikai (sk. *Senāta 2024. gada 29. februāra sprieduma lietā SKA-50/2024, ECLI:LV:AT:2024:0229.A420261420.25.S, 7.punktu*).

Pieteicējs tiesai iesniedzis Valsts ieņēmumu dienesta 2024. gada 23. februāra vēstuli (*lietas 17. lapa*), kurā dienests, izskatot pieteicēja iesniegumu par neattiecināto iemaksu atmaksu, norāda, ka valsts budžetā ir iemaksātas nodokļu iemaksas, kas nav attiecinātas, jo uzņēmums nav iesniedzis deklarācijas un pārskatus. Ar minēto vēstuli dienests aicina iesniegt nepieciešamās nodokļu deklarācijas vai skaidrojumu par veikto iemaksu vienotajā nodokļu kontā.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā nav konstatējams, ka SIA "/Nosaukums A/" būtu izpildījis noteikumu 65. punktā notiektos nosacījumus. Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējs šādus dokumentus nav iesniedzis. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pārvalde pamatoti, saskaņā ar Imigrācijas likuma 34. panta pirmās daļas 1. un 29. punktu, atteica uzturēšanās atļaujas izsniegšanu pieteicējam, jo nav iesniegti visi nepieciešamie dokumenti, kā arī pastāvīgās uzturēšanās atļauja pieprasīta saskaņā ar Imigrācijas likuma 23. panta pirmo daļu un iepriekš izsniegto termiņuzturēšanās atļauju ir bijis pamats anulēt saskaņā ar šī likuma 35. panta pirmo un otro daļu.

[8] Otrkārt, tiesa pārbaudīs, vai ir konstatējams Imigrācijas likuma 24. panta pirmās daļas 7. punktā noteiktais nosacījums par nepārtrauktu (atbilstoši Imigrācijas likuma 24. panta astotajā daļā noteiktajam) uzturēšanos Latvijas Republikā ar termiņuzturēšanās atļauju vismaz piecus gadus pirms pēdējās termiņuzturēšanās atļaujas termiņa beigām.

Tiesa no lietas materiāliem (*lietas 88. lapa*) konstatē, ka saskaņā ar Valsts robežšķērsošanas elektroniskās informācijas sistēmā esošo informāciju pieteicējs ir izceļojis no Latvijas Republikas 2020. gada 6. novembrī un ieceļojis 2021. gada 23. oktobrī; izceļojis 2021. gada 6. novembrī un ieceļojis 2021. gada 13. novembrī; izceļojis 2021. gada 14. novembrī, kā arī izceļojis 2022. gada 22. janvārī un nav datu par ieceļošanu.

Vienlaikus no lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicējs nav iesniedzis pierādījumus, kas apliecinātu pieteicēja ieceļošanu Latvijas Republikā citos laika periodos.

No pieteicēja 2019. gada 4. novembra, 2020. gada 25. septembra, 2021. gada 22. septembra, 2022. gada 16. septembra iesniegumos uzturēšanās atļaujas reģistrēšanai (*lietas 89.-90. lapa*) pārvaldei norādītās informācijas tiesa konstatē, ka pieteicējs Latvijas Republikā piecu gadu laikā pirms pēdējās termiņuzturēšanās atļaujas termiņa beigām plānojis uzturēties attiecīgi – apmēram 50 dienas, 40 dienas, 12 dienas un 60 dienas, kopā - 162 dienas.

Saskaņā ar Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma (spēkā līdz 2023. gada 31. decembrim) 32. panta ceturto daļu, izskatot jautājumu par pastāvīgās uzturēšanās atļaujas pieprasīšanu, prombūtne no Latvijas Republikas laikposmā no 2020. gada 12. marta līdz 2020. gada 31. decembrim ir uzskatāma par attaisnotu.

Ievērojot minētajā tiesību normā noteikto pieteicēja prombūtne no Latvijas Republikas laika posmā no 2020. gada 6. novembra līdz 2020. gada 31. decembrim, ir attaisnojama. Savukārt pieteicēja prombūtne laika periodā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2021. gada 23. oktobrim ir bijusi ilgāka par sešiem secīgiem mēnešiem, bet kopš 2022. gada 22. janvāra pieteicējs Latvijas Republikā nav ieceļojis, tātad pēdējos divus gadus pieteicējs Latvijas Republikā nav uzturējies.

Pieteicējs norāda, ka pārvalde nepieprasīja pieteicēja ceļošanas dokumenta visu lappušu kopijas ar robežšķērsošanas atzīmēm, lai pārliecinātos par kopējo pieteicēja uzturēšanās laiku Latvijas Republikā. Tai pat laikā tiesa konstatē, ka pieteicējs arī tiesai nav iesniedzis pierādījumus, kas apliecinātu viņa nepārtrauktu uzturēšanos Latvijas Republikā.

Tiesa kritiski vērtē pieteicēja norādīto, ka pieteicējs vairākkārt ir braucis ar reisa autobusu no Rīgas uz Sanktpēterburgu un atpakaļ, šķērsojot Igaunijas - Krievijas robežu, un šķērsojot robežu Igaunijas robežkontroles punktā netika veiktas atzīmes pasē, jo ir apšaubāmi, ka pieteicējs varēja ieceļot no Krievijas Federācijas Eiropas Savienības teritorijā bez ieceļošanas fakta reģistrācijas, ņemot vērā, ka tā ir Eiropas Savienības arējā robeža.

Vienlaikus no lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicēja prombūtne no Latvijas ir bijusi saistīta ar viņa pastāvīgu nodarbinātību Krievijā, kā arī pieteicējs savu sociālo un privāto dzīvi šajā laikā ir realizējis Krievijas Federācijā, proti, pieteicēja laulātā dzīvo un strādā Krievijas Federācijā (*lietas 102.-108. lapa*), kā arī pieteicējs 2023. gada 8. decembra anketā uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai savu darba vietu ir norādījis Krievijas Federācijā (*lietas 95.-101. lapa*), minētajā anketā arī norādīts, ka pieteicēja bērni dzīvo Krievijas Federācijā. Līdz ar to tiesa atzīst par pamatotu pārvaldes secinājumu, ka nav saskatāms pieteicēja tiesību uz ģimenes un privāto dzīvi aizskārums.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa nekonstatē Imigrācijas likuma 24. panta pirmās daļas 7. punktā paredzētā nosacījuma par nepārtrauktu

uzturēšanos Latvijas Republikā izpildīšanos.

[9] Pieteicējs pieteikumā iebilst, ka pārvalde apstrīdētajā lēmumā ir pārbaudījusi pieteicēja prombūtnes no Latvijas Republikas ilgumu, lai gan sākotnējā lēmumā iestādei par šo nosacījumu nekādu iebildumu nebija.

Tiesa minēto pieteicēja argumentu noraida kā nepamatotu, jo augstāka iestāde vēlreiz izskata jautājumu pēc būtības, neaprobežojoties tikai ar zemākā iestādē iesniegto informāciju un izdarītajiem secinājumiem, proti, apstrīdēšanas procesa jēga ir dot iespēju augstākai iestādei pārbaudīt, vai zemāka iestāde pieļāvusi kādas kļūdas, kā arī nodrošināt, ka augstāka iestāde vēlreiz izskata lietu pēc būtības. Savukārt lietas izskatīšana pēc būtības atbilstoši objektīvās izmeklēšanas principam un Administratīvā procesa likuma 59.panta pirmajai un otrajai daļai un 62.panta pirmajai daļai nozīmē vispusīgu apstākļu noskaidrošanu un izvērtēšanu, neaprobežojoties tikai ar to informāciju un pierādījumiem, kas bija iesniegti zemākajā iestādē.

Tiesa pārvaldes rīcībā nekonstatē minēto tiesību normu pārkāpumu, jo sākotnējā lēmumā ir vērtēts tikai viens no priekšnoteikumiem pieteicēja prasītā administratīvā akta izdošanai, savukārt pārsūdzētajā lēmumā pārvalde pārbaudījusi abus priekšnoteikumus.

Tiesa vērš pieteicēja uzmanību, ka pastāvīgās uzturēšanās atļaujas izsniegšanai nepieciešamas konstatēt vienlaikus abu tiesību normā noteikto priekšnoteikumu izpildīšanos. Tādējādi, nekonstatējot viena priekšnoteikuma izpildīšanos, procesuālās ekonomijas nolūkā otra priekšnoteikuma izpildīšanos var arī nepārbaudīt. Proti, ja kāds no Imigrācijas likuma 24. panta pirmās daļas 7. punktā un noteikumu 65. punktā noteiktajiem priekšnoteikumiem neizpildās, tad pieteicējam nav piešķirama pastāvīgās uzturēšanās atļauja.

[10] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pārvalde 2024. gada 16.aprīlī ar lēmumu Nr. 5490/2024 ir piešķīrusi pieteicējam uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā līdz 2024. gada 27. decembrim saistībā ar laulātās nodarbinātību SIA "/Nosaukums A/".

Tādējādi, tiesa secina, ka pieteicējam šobrīd ir piešķirtas uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā uz cita pamata.

[11] Apkopojot visu iepriekš norādīto, tiesa nekonstatē priekšnoteikumus pieteicēja prasītā administratīvā akta izdošanai par pastāvīgās uzturēšanās atļaujas piešķiršanu. Tiesa atzīst pārsūdzēto pārvaldes lēmumu par tiesisku un pamatotu, bet pieteicēja pieteikums līdz ar to ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. un 289.-291.pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt Pers.Apieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu izsniegta pastāvīgās uzturēšanās atļauja Latvijas Republikā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I.Petrovska